

UTAZÁS DÉLRE

Annyiszor megfogadom, annyszor, de mindig elvétem, megszegem, áthágom. Mindig belebotlom, rálépek, átosonok rajta, felrúgom, széttaposom. Nem miattad, nem magamért, mégis hosszú, hideg esték, elkapkodott nappalok végtelen sora következik. Így élek. Az ablakon kinézek. Ház, ház, tovább egy utca, jobbra temető. A házak fölött egy torony, duzzadó dombok, erdők fái döfködik az eget. Az égből fény csorog: egyenletesen szétterül, oszlásnak indul, elnyeli a föld. Jó lenne útra kelni, pompás utazást tervezni! Elmenni, mondjuk, délre. Oda, ahol elmosódik, ami tagolt, ahol a mélyben kavargó dráma nem tud a felszín fecsegéséről, ahol a tenger üde kékségére az óceán hideg zöldje felel. Halrajok cikáznak, korallok lebegnek. Mossa, egyre mossa a víz a zátonyokat bennem. Csend van, opálos ég. Győz a mélykéken a szürke. Szavaimon átfúj a szél.

A SZIKLA, AMELYET MEG KELL LÁTUNK

Van egy szikla délen. „A Szikla”, ahogy a helyiek mondják. Azt terveztük, egyszer felkeressük. Azt ígérted, magaddal viszel. Az egész ország egyetlen tömb: fehér arcú, fehér a teste. „Bokrokkal, fákkal”, így mesélted. A tengerparttól, ahol kikötünk, mondtad, meredek utak visznek a csúcsra, sötét sikátorok a mélybe. „A szikla rémes”, ijesztgettél. „A sziklán angyalok élnek”, szabadkoztál. Nem tudom, mi végre.

„Mikor megyünk? Mikor látjuk meg a sziklát? A »Sziklát«, ahogy a helyiek mondják?”, kérdeztem türelmetlenül egy vasárnap délelőtt. Előbb nevet kell adnunk neki, magyaráztad, vallani arról, miért választjuk, és vámi, vámi kell. A türelmet gyakorolom, a várakozást tanulom. Ha kérdezlek, hol tartunk, nem mondasz semmit. Mintha nem volnál, mintha nem volna.

Délen van egy szikla, a Szikla délen, amelyet meg kell látnunk. Megtörténhet, hosszú évek telnek el így, de egy napon ránk talál a név, és kimondhatjuk. Ha szerencsénk lesz, jó széllel útra kelhetünk, habár – a hírek szerint – eltűntek az angyalok, és pusztulnak a fák. Egy bizonyos: későre jár.

VÁROS A SZIKLÁN

Ez hát a város! A város, amelyről annyit meséltél, annyit hallgattál! Kapaszkodik a hajnali fények törésvonalában a Sziklára épült város. Szomszédai tenger és óceán. Itt kap formát a mélység, itt locsi-fecsi a sekélység. Egyidejű, ami összetartozik: nem vonható ki homályból a fény, fényből a kékség. Széltől boldog a bokor, a fa, nem enged és eltaszít a barlang poklának szépsége.

Egy kéz árnyéka vetül a világra: simítása a víz hullámozása, a föld belső formáinak ragyogása. A mélységből kiáltok, kiáltanék, de képtelen a képzelet, szikárul a szó, homályos a szem, hogy látva lásson.

Ezért jöttünk! Ezért a pillanatért! A szédületért, amely minden várakozásért kárpótol, a tehetetlenségért, hogy évekig nem tudtuk megnevezni párhuzamos életrajzainkat. Ezt a végtelent ígérted, ezért szenvedtem annyit hallgatásod miatt. A Sziklára épült városért, ahol hűtlenné válnak a szavak, és fényei, hangjai bennem ragyognak örökké.

ÖSSZEÉR BENNEM

(Catalan Bay)

„Éjszakánkat... párhuzamos

eső mossa”

(Kelemen Hunor)

Házak, szépen festett, estébe álmosodó házak. Ablakaik nagyokat pillantanak, becsukódnak. Vajon kik álmodnak behunyott pilláik mögött? A nappali sikátorok forró kövei higgadtan kanyarognak, rejtett, elszíntelenedő teret sejtetnek, ahol összebékülnek a szűk lépcsők, már nem hullámoznak tovább.

A téren túl, a lépcsőkön túl leválik jelzőjéről a név: magasság a szikla, de párába rejtőzik; mélység a tenger, és magába merül. Látom

magam, ahogy a kettő összeér bennem, de nem találkozik. Nézem magam a szűk úton. Lábamnál még homok. Párhuzamos esők esnek. Rozsdás a tű foka.

A PARTI ŐRSÉG

Hetek óta esik: az ég ólomkabátja borítja a sziklát. Arca az óceánban ring: hol angyalcápa, hol ördögrája. Ma sem jönnek a hegyivadászok. Nem mozdul a parti őrség. Megszólítani őket nem érdemes, kérdezni nem tanácsos. Tekintetüket ne keresd! Álmacskacápa pofájuk vigyorog, nem remél.

Bár talpunkat a szűk sávon kövek sértik véresre, ahol a víz a parttal társalog, és fény a mélyben elmerül, hiába minden bölcselet: a madarak röpte túl kevés.

A VÍZ ALATTI SZIKLA

Hűvös nyelvével a tenger nyalja így a sziklát, mint arcomat az éjszaka. Mély hangon hajók túlkölnék még valahol, de a város már csendes. A tulsó part feketén rejtőzködik, örök távolság marad.

Lassan emelkedik a víz, egyenletesen süllyed a föld. Szememben tört kagylók visszfénye himbálózik. Hal vagy halál közelít? Mindegy nekem. Még félrehajtom a hínárt, a szájamra tapadó csigát. Meglehet, túl kevés. Így áltatom magam. S ha elborít mindent a kékesszürke hab, reggelre mit sem tud a nyár. Nyugodtak majd a vizek, hullámok ragyognak, és nincs tovább. Nem látja senki a víz alatti sziklát, csak én. Vagy én se.

FÉLMOZDULAT

(Éjszakai repülés, 2010)

Valószínűtlen ez a városi reggel, mint a parti homokban nyomaink, amelyeket elmos a tenger idegrángása. Olyan keserű minden! A torkomat kaparja. Nem lenne türelmed kivárni, két lélegzetvétel között mit mondanék. Ha mégis kérdeznél, a kényszerleszállás boldog izgalmát hajtogatnám. A félmozdulatokat részletezném, a kétségbeesett sóhajokat, ahogy egymás tekintetébe kapaszkodunk, Istent hívunk, hogy jöjjön, ha van. A rézsút forduló fejekon megcsillanó fényről beszélnék, egy kézről, ahogy összerándulva másik kéz után kutat, de eltéved, nem találja. Arról mesélnék, mit jelent a zuhanás töredékeiben megérkezni és távol lenni. A leválás, az elszakadás pillanatáról szólnék, ha kérdeznél, a függőleges pokolról, s a felismerésről: ami következik, nem szó, nem tekintet, nem gesztus, nem ígéret. Belülről közelít feléd: még te vagy, s mihelyt elér, nyugalom, mert elfelejt, elfeledtet.

Valószínűtlen ez a városi reggel, mint a parti homokban nyomaink. Nem tudom, hogy kerültem ide, milyen kéz küldött, ki tart itt, mi végre. Keserű minden: a torkomat kaparja. Ezt is elmondanám egyszer. Ha érdekelné. Két lélegzetvétel között. Ha lenne türelmed kivárni.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Borsodi L. László

Látó Szépirodalmi Folyóirat